

УДК 347.642.-058.862(477)

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОЗОВУ У ЦИВІЛЬНИХ СПРАВАХ ЩОДО ЗАХИСТУ ПРАВ ТА ІНТЕРЕСІВ ДІТЕЙ

Інна ЯНІЦЬКА,

кандидат юридичних наук, доцент кафедри цивільного процесу
Національного університету «Одеська юридична академія»

Інна АПАЛЬКОВА,

кандидат юридичних наук, старший викладач кафедри цивільного процесу
Національного університету «Одеська юридична академія»

АНОТАЦІЯ

У статті розглядається забезпечення позову у цивільних справах щодо захисту прав та інтересів дітей. Дотепер відсутнє належне правове регулювання заходів із забезпечення позову у справах про дітей, і насправді питання про забезпечувальні заходи у таких справах вирішується непросто, відсутня уніфікована судова практика.

Ключові слова: цивільний процес, сімейні спори, забезпечення позову, опіка та піклування, влаштування дитини, визначення місця проживання.

ENSURING A CLAIM IN CIVIL CASES CONCERNING THE PROTECTION OF CHILDRENS RIGHTS AND INTERESTS

Inna YANITSKA,

Candidate of Law Sciences,
Associate Professor at the Department of Civil Process
of the National University "Odessa Law Academy"

Inna APALKOVA,

Candidate of Law Sciences, Senior Lecturer at the Department of Civil Process
of the National University "Odessa Law Academy"

SUMMARY

The article deals with the enforcement of a lawsuit in civil matters concerning the protection of children's rights and interests. To date, there is no proper legal regulation on measures to enforce lawsuits in children's disputes, and in reality the issue of protective measures in such cases is not easy to solve, there is no uniform legal practice.

Key words: civil process, family disputes, litigation, guardianship and care, placement of a child.

Постановка проблеми. Глибока проникливість сімейно-правової компоненти у систему соціальних зв'язків суспільства вимагає досягнення високого рівня її регулювання, побудови на тих принципових засадах, які відповідають соціально-ціннісним орієнтирам її призначення. Тому охорона сім'ї, а дитинства зокрема, є обов'язком держави [1, с. 50]. Нині існування в Україні великої кількості дітей, що потребують сторонньої допомоги і турботи, викликає серйозну стурбованість суспільства та вимагає від держави нових підходів в аналізі та вирішенні цієї проблеми, зокрема, шляхом удосконалення відповідних правових механізмів, розробки нових законодавчих актів та удосконалення вже наявних.

Як відомо, надання людині прав в якій-небудь сфері ще не означає їх реалізацію. Такі права мають бути не тільки проголошені, а й забезпечені різними способами державної підтримки і захисту. Одним з таких способів, як відомо, є захист наданих законом прав у судовому порядку. Варто відзначити, що з точки зору основних міжнародно-правових актів держава зобов'язана не тільки створювати систему такого захисту, в якій були б об'єднані різні органи, призначені для захисту прав і свобод дитини, але і встановлювати їй чіткі процедури. Все вищезазначене безпосередньо стосується і різних категорій дітей.

З огляду на той факт, що сімейні спори належать до найпоширеніших у судовій практиці, охоплюючи,

зокрема, і такі категорії справ, які безпосередньо стосуються захисту прав дітей (позбавлення батьківських прав; усиновлення дітей; встановлення батьківства; стягнення аліментів; визначення місця проживання малолітньої дитини, встановлення опіки чи піклування тощо), то обґрунтованим видається інтерес до процесуальних особливостей розгляду таких справ.

Окреме місце в механізмі вирішення справ, які відносяться до сімейних спорів, займає інститут забезпечення позову, який розглядається у науковій доктрині як складник права на судовий захист і забезпечує гарантування можливості виконання судового рішення або полегшення виконання судового рішення [2; 3].

Натепер після активного оновлення норм ЦПК України, яке торкнулось і інституту забезпечення позову, порядок застосування цього інституту визначений Главою 10 (ст. ст. 149–159) ЦПК України [4], а також Постановою Пленуму Верховного Суду України від 22.12.2006 № 9 «Про практику застосування судами цивільного процесуального законодавства при розгляді заяв про забезпечення позову» [5].

Загалом, проблематика застосування інституту забезпечення позову у цивільному процесі досить активно розроблялась на рівні доктринальних досліджень Н. Алексеєвою, С. Васильєвим, К. Головки, О. Грабовським, В. Комаровим, В. Корольовим, Л. Луспеніком, С. Фурсою, С. Чванкіним, М. Штефаном та ін. Разом із тим практика застосу-

вання норм українського законодавства щодо забезпечення позову у справах щодо захисту прав дітей, що впливають із сімейних правовідносин, потребує додаткового всебічного аналізу та вдосконалення.

Мета статті полягає в аналізі особливостей функціонування інституту забезпечення позову у цивільному процесі під час розгляду судом справ, що витікають із сімейних правовідносин.

Виклад основного матеріалу дослідження. Відповідно до п. п. 1, 4 Постанови Пленуму Верховного Суду України «Про практику застосування судами цивільного процесуального законодавства при розгляді заяв про забезпечення позову» № 9 від 22 грудня 2006 року [5] забезпечення позову – це сукупність процесуальних дій, які гарантують виконання рішення суду в разі задоволення позовних вимог. Деякі науковці, зокрема В. Корольов, пропонують навіть з метою поширення інституту забезпечення позову на всі види цивільного судочинства називати цей інститут цивільного процесу інститутом забезпечення виконання судового рішення, що є досить логічним з огляду на функціональне наповнення аналізованого інституту.

Вжиття заходів щодо забезпечення позову є реальним способом захисту цивільних прав. Іноді у разі своєчасного й обґрунтованого прийняття судом забезпечувальних заходів подальшого судового процесу може і не бути. Відповідач може просто добровільно визнати позовні вимоги.

Із набранням чинності оновленого ЦПК України заяву про забезпечення позову по всіх категоріях справ учасник справи може подати до суду до моменту подання позовної заяви, а також на будь-якій стадії розгляду справи, якщо невжиття таких заходів може істотно ускладнити чи унеможливити виконання рішення суду або ефективний захист, або поновлення порушених чи оспорюваних прав або інтересів позивача, за захистом яких він звернувся або має намір звернутися до суду (ч. 2 ст. 149 ЦПК України) [4]. Позов забезпечується всіма заходами, необхідними для забезпечення ефективного захисту або поновлення порушених чи оспорюваних прав та інтересів (ч. 1 ст. 150 ЦПК України). При цьому суд може застосувати кілька видів забезпечення позову.

Зміст і форма заяви про забезпечення позову має відповідати вимогам ст. 151 ЦПК України. Найчастіше такі заяви оформлюються окремим процесуальним документом.

Порядок подання заяви про забезпечення позову передбачає (ст. 152 ЦПК України), що заява про забезпечення позову до подання позовної заяви подається за правилами підсудності, встановленими ЦПК України для відповідного позову, або до суду за місцезнаходженням предмета спору – якщо суд, до підсудності якого відноситься справа, визначити неможливо. У разі одночасного подання заяви про забезпечення позову з позовною заявою вона подається до суду, до якого подається позовна заява, за правилами підсудності, встановленими ЦПК України. Після відкриття провадження у справі заява про забезпечення позову подається до суду, у провадженні якого перебуває справа.

Відповідно до ч. 1 ст. 153 ЦПК України заява про забезпечення позову розглядається судом не пізніше двох днів з дня її надходження без повідомлення учасників справи. Не зважаючи на те, що зазначена норма викликає у науковців [6, с. 16] певні зауваження щодо порушення принципу змагальності сторін та відкритості судового процесу, слід погодитись з К. Головка, що «інакше інститут забезпечення позову був би позбавлений свого правового змісту, адже тільки така оперативність може забезпечити реальне виконання рішення суду чи ефективне запобігання можливим зловживанням з боку відповідача» [3, с. 26].

Деякі науковці виділяють такий вид забезпечення цивільного позову, як відібрання дитини в одного чи обох

батьків і передача на виховання іншій особі, передбаченій законом [7, с. 190; 8, с. 503; 9, с. 334].

Погоджуючись з наведеною точкою зору, слід звернути увагу на те, що згідно з ч. 2 ст. 170 СК України, у виняткових випадках, за безпосередньої загрози для життя або здоров'я дитини, орган опіки та піклування або прокурор мають право постановити рішення про негайне відібрання дитини від батьків. У цьому разі орган опіки та піклування зобов'язаний негайно повідомити прокурора та у семиденний строк після постановлення рішення звернутися до суду з позовом про позбавлення батьків чи одного з них батьківських прав або про відібрання дитини від матері, батька без позбавлення їх батьківських прав. З таким позовом до суду має право звернутися прокурор.

Як зазначається у Постанові КМУ «Деякі питання соціального захисту дітей, які перебувають у складних життєвих обставинах у тому числі таких, що можуть загрожувати їх життю та здоров'ю» від 03 жовтня 2018 р. № 800, дитина, яка перебуває у складних життєвих обставинах, зокрема таких, що можуть загрожувати її життю та здоров'ю, може бути виявлена: шляхом самозвернення до будь-якого суб'єкта виявлення та/або організації соціального захисту дітей; юридичними та фізичними особами; посадовими особами, працівниками суб'єктів виявлення та/або організації соціального захисту дітей під час виконання професійних чи службових обов'язків.

У разі надходження повідомлення про дитину, яка постраждала від жорстокого поводження або життю чи здоров'ю якої загрожує небезпека, служба у справах дітей разом з уповноваженим підрозділом органу Національної поліції, фахівцем із соціальної роботи, представниками закладу охорони здоров'я невідкладно проводить оцінку рівня безпеки дитини. До проведення такої оцінки можуть бути додатково залучені інші суб'єкти виявлення та/або організації соціального захисту дітей у межах їхніх повноважень. У разі виявлення (підтвердження) під час проведення оцінки рівня безпеки дитини фактів загрози її життю чи здоров'ю вона може бути негайно направлена до закладу охорони здоров'я для обстеження та надання необхідної медичної допомоги, зокрема лікування в стаціонарних умовах, та документування факту жорстокого поводження з нею або тимчасово влаштована відповідно до пункту 31 Порядку провадження органами опіки та піклування діяльності, пов'язаної із захистом прав дитини, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 вересня 2008 р. № 866 (Офіційний вісник України, 2008 р., № 76, ст. 2561). За результатами проведення оцінки рівня безпеки дитини складається акт, згідно з додатком 10 до Порядку провадження органами опіки та піклування діяльності, пов'язаної із захистом прав дитини, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 вересня 2008 р. № 866 (Офіційний вісник України, 2008 р., № 76, ст. 2561). Після тимчасового влаштування дитини вживаються заходи до: соціального супроводу сімей з дітьми з метою відновлення батьківського потенціалу та формування навичок відповідального батьківства; відібрання дитини відповідно до статті 170 Сімейного кодексу України; забезпечення взяття дитини на первинний облік дітей, які залишилися без батьківського піклування, дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, з метою організації її соціального захисту відповідно до Порядку провадження органами опіки та піклування діяльності, пов'язаної із захистом прав дитини, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 вересня 2008 р. № 866.

Отже, ми можемо говорити про досудовий етап механізму захисту дитини в екстремальних умовах з підвищеним ризиком небезпеки для її життя та здоров'я. Однак розглянутий механізм у подальшому вимагає окремих про-

цесуальних дій уповноважених суб'єктів для доведення справи до певного судового рішення, що передбачено ст. 170 СК України, надання позовної заяви. Відповідно, відібрання дитини в зазначених випадках і її тимчасове влаштування можна розглядати як забезпечення майбутнього позову. Зокрема, обґрунтовуючи позовні вимоги у справі № 752/16791/18 від 10.12.2018 року [10] про позбавлення батьківських прав, стягнення аліментів, накладення арешту на майно, розглянутій Голосіївським судом м. Києва, представник органу опіки та піклування зазначив, що під час перевірки умов проживання малолітньої дитини було встановлено, що батьки дитини не виконують батьківські обов'язки з виховання дитини, в квартирі антисанітарія, відсутні продукти харчування тощо. Малолітнього ОСОБА_2 було поставлено на облік дітей, які опинилися в складних життєвих обставинах, у зв'язку з невиконанням відповідачами батьківських обов'язків. 06.08.2018 року малолітню дитину було відібрано у батьків у зв'язку з безпосередньою загрозою для життя та здоров'я та влаштовано в дитячу клінічну лікарню № 6. У зв'язку з викладеним представник позивача просив позбавити відповідачів батьківських прав стосовно малолітньої дитини ОСОБА_3 та передати її органу опіки та піклування Голосіївської районної в місті Києві державної адміністрації для подальшого влаштування до сімейних форм виховання. Крім того, просив стягнути з відповідачів аліменти на утримання малолітнього ОСОБА_2 у розмірі 1/4 частини від заробітку доходу з кожного, але не менше ніж 50 відсотків прожиткового мінімуму встановленого для дитини відповідного віку щомісяця до досягнення дитиною повноліття, на користь осіб або установ, які будуть їх утримувати, а також просив накладати заборону на відчуження житла, де право користування має малолітня дитина. Суд, вислухавши пояснення представника позивача, свідків (психолога, яка здійснювала супровід родини та дільничного інспектора), дослідивши матеріали справи, дійшов висновку, що позов підлягає задоволенню в повному обсязі.

Водночас в ухвалі у справі № 638/7750/15ц колегією суддів судової палати у цивільних справах апеляційного суду Харківської області було наголошено, що за відсутності належного обґрунтування такого виду забезпечення позову, як відібрання дітей в межах заявлених вимог про позбавлення батьківських прав та стягнення аліментів на їх утримання, Дзержинський районний суд м. Харкова дійшов правильного висновку про залишення заяви без задоволення [11].

Слід звернути увагу на те, що в судовій практиці мають місце випадки, коли судді вказують на те, що забезпечення позову шляхом відібрання дитини у відповідача та передачу дитини позивачу не передбачене ст.150 ЦПК України [12]. Ясна річ, що наявні розбіжності не дають можливості уніфікованого підходу до застосування певних видів забезпечення позову, адже слід враховувати, що їх перелік не є вичерпним.

На нашу думку, під забезпеченням позову у справах про встановлення опіки (піклування) над дітьми, позбавленими батьківського піклування, також розуміється реалізація тимчасового влаштування дитини [13]. Підставою для тимчасового перебування дитини в сім'ї родичів, інших осіб, з якими в неї склалися близькі стосунки, є заява цих осіб про згоду на її тимчасове проживання, акт обстеження житлово-побутових умов заявників та рішення служби у справах дітей про тимчасове влаштування дитини (п. 31) [14; 15]. Особи, у сім'ї яких влаштовуються діти-сироти та діти, позбавлені батьківського піклування, зобов'язані пройти за направленням служб у справах дітей курс навчання з проблем виховання таких дітей (за винятком осіб, які бажають усиновити дитину) в центрі соціальних служб

для сім'ї, дітей та молоді. Родичі дитини, які мають намір взяти її під опіку, піклування, курс навчання не проходять.

Можна припустити, що для забезпечення позову про встановлення опіки (піклування) над дітьми, позбавленими батьківського піклування, необхідним є надання дитині відповідного статусу, але за наявним механізмом надання такого статусу за заявою осіб, що беруть участь у справі, потрібно мати рішення у справі, якого ще немає. Крім того, відповідно до п. 10 Постанови Верховного Суду України «Про практику застосування судами цивільного процесуального законодавства при розгляді заяв про забезпечення позову» від 22 грудня 2006 р. № 9, заходи забезпечення позову мають тимчасовий характер і діють до виконання рішення суду, яким закінчується розгляд справи по суті. Водночас надання статусу дитині, позбавленій батьківського піклування, хоч і має тимчасовий характер, але обмежується віком дитини і певними обставинами, але ніяк не виконанням рішення суду.

Однією з категорій справ позовного провадження, у якій зачіпаються інтереси дитини, є справи про визначення місця проживання малолітньої дитини. У судовій практиці доволі поширеною є ситуація, коли один з батьків пред'являє до іншого позов про визначення місця проживання їх спільної малолітньої дитини або зміну її місця проживання, якщо раніше таке місце проживання вже було визначене з іншим з батьків. У таких справах традиційно відповідачем виступає той з батьків, з яким проживає дитина, а позивачем – інший з батьків, який бажає, щоб місце проживання дитини було визначене судом саме з ним. Такі справи розглядаються судами за обов'язковою участю органів опіки та піклування. У процесі розгляду справи суд обов'язково має заслухати думку дитини стосовно того, з ким із батьків вона бажає проживати, якщо вона здатна її висловити.

Позови про визначення місця проживання малолітньої дитини пред'являються до суду не на захист прав та інтересів одного з батьків, а на захист інтересів самої малолітньої дитини, оскільки в обґрунтування позову завжди покладається відповідність визначення місця проживання дитини з одним із батьків інтересам дитини, її виховання та розвитку. Під час вирішення спору щодо місця проживання малолітньої дитини беруться до уваги ставлення батьків до виконання своїх батьківських обов'язків, особиста прихильність дитини до кожного з них, вік дитини, стан її здоров'я та інші обставини, що мають істотне значення. Дитина не може бути передана тому з батьків, хто не має самостійного доходу, зловживає спиртними напоями або наркотичними засобами, своєю аморальною поведінкою може зашкодити розвитку дитини (ст. 161 СК України).

Як зазначено у постанові апеляційного суду Харківської області від 30 січня 2018 року у справі № 643/9794/17 [16], підставою для забезпечення позову є обґрунтоване припущення про те, що невжиття певних заходів, передбачених ч. 1 ст. 150 ЦПК, утруднить або зробить неможливим виконання судового рішення.

Розглянувши матеріали справи, суд встановив, що, оскільки предметом заявленого ОСОБА_1 позову є визначення місця проживання доньки за місцем проживання батька, задоволення заяви про забезпечення позову шляхом визначення місця проживання дитини з позивачем являтиме собою вирішення цивільно-правового спору без судового розгляду та ухвалення у встановленому законом порядку судового рішення. Оскільки суд першої інстанції ухвалив рішення з додержанням норм матеріального та процесуального права, апеляційна скарга підлягає залишенню без задоволення, а рішення суду – залишенню без змін.

Крім того, невжиття запропонованих заявником заходів забезпечення позову не може утруднити або зробити

неможливим виконання рішення про задоволення позову, а тому відсутні передбачені законом підстави для задоволення відповідної заяви.

Водночас ухвалою Миргородського міськрайонного суду Полтавської області було частково задоволено заяву ОСОБА_1 про забезпечення позову [17]. З метою забезпечення позову ОСОБА_1 до ОСОБА_2 про розірвання шлюбу, визначення місця проживання малолітньої дитини, заборону ОСОБА_2 змінювати без згоди ОСОБА_1 місце проживання малолітнього сина ОСОБА_3, який зареєстрований за адресою: ІНФОРМАЦІЯ_1. Суд зазначив, що забезпечення позову здійснюється на період розгляду справи.

Отже, аналіз судової практики дає підстави стверджувати про достатню обмеженість використання механізму забезпечення позову у цій категорії справ.

Забезпечення позову у цивільному судочинстві спрямоване на створення умов для реального виконання майбутнього судового рішення. Насправді, правильний вибір способу забезпечення позову дає можливість суду, не висловлюючи своєї думки щодо майбутнього судового рішення, здійснити реальний захист тих інтересів, які на момент прийняття забезпечувальних заходів порушуються, а потерпіла особа не має іншої можливості зупинити це порушення.

Спори про дітей, справді, відносяться до такої категорії справ, в яких досить складно розібратися з колом можливих забезпечувальних заходів. Зокрема, Н. Ляліна пише, що у справі про усунення перешкод до спілкування з дитиною того з батьків, який проживає окремо, до призначення справи до слухання (як і у всякому положенні справи, зокрема, і при підготовці до судового розгляду) допускається прийняття судом заходів до забезпечення позову. У цьому разі йдеться про усунення перешкод до спілкування з дитиною, які зазвичай виражаються у приховуванні неповнолітнього відповідачем, що породжує особливу тривогу у позивача, позбавленого будь-якої можливості брати участь у житті дитини. До заходів щодо забезпечення позову у подібного роду ситуаціях, на її думку, можна віднести заборону відповідачеві вчиняти певні дії, а також заборону іншим особам вчиняти певні дії, що стосуються предмета спору. Такими особами можуть бути близькі, далекі родичі неповнолітнього, що починають, наприклад, активні дії з приховування дитини, формування в неї ворожих почуттів до відповідача.

Висновки. Можна констатувати, що дотепер відсутнє належне правове регулювання заходів із забезпечення позову у спорах про дітей, і насправді питання про забезпечувальні заходи у таких справах вирішується не просто, відсутня уніфікована судова практика.

Список використаної літератури:

1. Трипільський Г.Я. Позбавлення батьківських прав та відібрання дитини без позбавлення батьківських прав. Особливості розгляду сімейних спорів: матеріали круглого столу (Одеса, 17 жовтня 2016 р.) Одеса: Юрид. літ.-ра, 2016. С. 50–53.
2. Алексєєва Н.С. Підстави забезпечення позову у цивільному процесі. Цивільне судочинство у світлі судової реформи в Україні: матеріали «круглого столу» (м. Одеса, 16 трав. 2015 р.). Одеса: Фенікс, 2015. С. 80–83.
3. Головка К. Спирні питання порядку розгляду заяв про забезпечення позову в цивільному судочинстві. Підприємство, господарство і право. 2016. № 12. С. 24–31. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pgip_2016_12_5.
4. Цивільний процесуальний кодекс України: Закон України від 18.03.2004 р. № 1618-IV. Відомості Верховної Ради України. 2004. № 40–41, 42. Ст. 492.

5. Про практику застосування судами цивільного процесуального законодавства при розгляді заяв про забезпечення позову: Постанова Пленуму Верховного Суду України від 22 грудня 2006 року № 9. Бізнес: законодавство та практика. 2007. № 7, с. 3.

6. Захарова О. Проблеми забезпечення позову у цивільному процесі / О. Захарова, О. Грабовська. Вісник Національного університету імені Тараса Шевченка «Юридичні науки». 2011. № 88. С. 14–16.

7. Луспеник Д.Д. Розгляд цивільних справ судом першої інстанції. Х.: Харків юридичний, 2006. 480 с.

8. Цивільний процес України: академічний курс: підручник / Фурса С.Я., Фурса С.І., Гетманцев О.В. та ін.; за ред. С.Я. Фурси. К.: Видавель Фурса С.Я.: КНТ, 2009. 848 с.

9. Позовне провадження: монографія / В.В. Комаров, Д.Д. Луспеник, П.І. Радченко та ін.; за заг. ред. В.В. Комарова. Харків: Право, 2011. 552 с.

10. Рішення Гослітського суду м. Києва у справі № 752/16791/18 від 10.12.2018. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/78595050>.

11. Ухвала апеляційного суду Харківської області від 24 березня 2016 року у справі №638/7750/15ц. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/72405776>.

12. Ухвала Дзержинського районного суду м. Кривого Рогу від 02 січня 2018 р. у справі № 210/4708/17. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/71434526>.

13. Яніцька І.А. Опіка і піклування як форма влаштування дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування: дис. ... канд. юрид. наук. 12.00.03; НУ «ОЮА», наук. керівник д. ю. н., проф. Р.М. Мінченко, офіційні опоненти: І.С. Канзафарова, В.І. Дрішлюк. Одеса, 2015. 229 с.

14. Питання діяльності органів опіки та піклування, пов'язаної із захистом прав дитини: Постанова Кабінету Міністрів України від 24.09.2008 р. № 866. Офіційний вісник України. 2008. № 76. Ст. 2561.

15. Щодо тимчасового влаштування дітей у сім'ї громадян: Лист Державного департаменту з усиновлення та захисту прав дитини від 07.09.2009 р. № 3.2/6-49/3782. URL: search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/MUS14722.html.

16. Постанова апеляційного суду Харківської області у справі № 643/9794/17 від 30 січня 2018 року. Єдиний державний реєстр судових рішень: веб-сайт. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/71981221>.

17. Ухвала Миргородського міськрайонного суду Полтавської області у справі № 541/530/17 від 11 травня 2017 року. Єдиний державний реєстр судових рішень: веб-сайт. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/66415167>.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО АВТОРІВ

Яніцька Інна Анатоліївна – кандидат юридичних наук, доцент кафедри цивільного процесу Національного університету «Одеська юридична академія»

Апалькова Інна Сергіївна – кандидат юридичних наук, старший викладач кафедри цивільного процесу Національного університету «Одеська юридична академія»

INFORMATION ABOUT THE AUTHORS

Yanitska Inna Anatoliivna – Candidate of Law Sciences, Associate Professor at the Department of Civil Process of the National University “Odessa Law Academy”

Apalkova Inna Serhiivna – Candidate of Law Sciences, Senior Lecturer at the Department of Civil Process of the National University “Odessa Law Academy”

lunchik.inna@gmail.com